

har været årsag til det pågældende uheld. Hvis brug af mobiltelefon under kørsel er udbredt, må man statistisk set forvente at finde uheld, hvor mobiltelefon har været i brug – også uden at det har haft betydning for uheldet.

En eventuel fremtidig statistik, hvori brugen af mobiltelefoner indgår, vil kræve en særskilt aftale med politiet om, at det ved alle uheld skal undersøge og anføre, om der i de involverede køretøjer findes mobiltelefon, og om denne blev anvendt i uheldsøjeblikket.

Sådanne oplysninger vil i høj grad bero på de implicerede trafikanters egne udsagn, og de vil derfor i mange tilfælde være usikre – også selv om der muligvis kan skaffes oplysninger om eventuelle samtaler via telefonselskaberne – idet indtastning og opkald, som er en kritisk fase, først kan spores, når forbindelsen er oprettet.

Under alle omstændigheder vil en sådan statistik ikke sige noget om risikoen ved brug af mobiltelefon under kørsel, idet antallet af uheld skal ses i forhold til den samlede brug af mobiltelefoner under kørsel i det hele taget.

På baggrund af det ovenfor anførte finder jeg ikke grundlag for at foranstalte, at en sådan statistik udarbejdes.«

Jeg har på baggrund af det ovenfor anførte ikke iværksat initiativer til at få udviklet statistisk materiale, der siger noget om sammenhængen mellem trafikulykker og brug af mobiltelefon.

Jeg er ikke bekendt med, at Færdelssikkerhedskommissionen har udarbejdet statistik om sammenhængen mellem ulykker og brug af mobiltelefon.

Jeg kan dog oplyse, at Rådet for Trafiksikkerhedsforskning i øjeblikket er ved at færdiggøre en rapport om sammenhængen mellem mobiltelefonbrug og ulykker i trafikken. Rapporten forventes færdig i løbet af sommeren 1996.

På baggrund heraf vil jeg vurdere behovet før yderligere initiativer.

Spm. nr. S 2496

Til justitsministeren (6/6 96) af:

Anne Bastrup (SF):

»Hvilke retspolitiske overvejelser ligger der bag beslutningen om, at den mildeste frihedsstraf – hæfte – afsones under forhold, som ikke er indrettet til afsoning, men som i øvrigt lever op til

de principper, som kriminalforsorgen arbejder efter, og vil ministeren i den forbindelse oplyse, om der er mulighed for altid at vælge et åbent fængsel?«

Begrundelse

Spørgeren er blevet gjort opmærksom på tilfælde, hvor det har været en meget traumatisk oplevelse for en afsoner af en hæftestraf at være anbragt i en arrest, uden at der tilsyneladende har været mulighed for at vælge et åbent fængsel.

Svar (24/6 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Direktoratet for Kriminalforsorgen har fastsat nærmere regler om fuldbyrdelse af hæftestraf. Det fremgår heraf, at hæftedømte anbringes i åben anstalt, når pladsforholdene tillader det, eller i arresthus.

En hæftedømt vil ikke altid have mulighed for at afsones i en åben anstalt. Dette skyldes navnlig, at Kriminalforsorgen af økonomiske hensyn og for at undgå eller begrænse ventetider til stadighed må udnytte den samlede afsoningskapacitet i såvel fængsler som arresthuse på den mest hensigtsmæssige måde.

Henset til, at hæftedømte normalt afsoner korte straffe, således at der ikke er behov for behandlings-, uddannelses- og beskæftigelses-tilbud i resocialiserende øjemed, har man ikke fundet det urimeligt at kunne anbringe denne gruppe af dømte i arresthusene.

Størstedelen af de hæftedømte afsoner imidlertid i åbne anstalter. I 1994 og 1995 afsonede således henholdsvis 83,9 pct. og 80,5 pct. af de hæftedømte i åbne anstalter.

Straffelovrådet har i betænkning nr. 1099/1987 om strafferammer og prøveløsladelse anbefalet, at hæftestraffen ophæves blandt andet under henvisning til, at de fleste af de begunstigelser, der oprindeligt var tiltænkt hæftedømte, efterhånden er udstrakt til også at omfatte fængselsdømte. Hæftedømte er endvidere på visse punkter ringere stillet end fængselsdømte f.eks. med hensyn til prøveløsladelse. Spørgsmålet om hæftestraffens afskaffelse har senest været drøftet i betænkning nr. 1181/89 om en lov om fuldbyrdelse af straf m.v. Betænkningen behandles for tiden i Straffelovrådet, og